

Kirándulás a Börzsönyben - 2013. március 24.

Mint utólag kiderült, egy napig volt tavaszelő akkor, azon a vasárnapon. Persze csak úgy módjával, már annak is örültünk, hogy éppen nem esett a hó. Talán ennyi elég az időjárásról...

Készültünk, előző nap már rendelkezésre állt a járgány, az egyelőre ál-syncro, nálunk alig egy hetes, félig kijavított, töküres, burkolatlan kasznival.

Mint Kopasz és Kopaszné, vigyorogtunk, mint szilva, amit aszni visznek: mennyi busz, egy rakáson, és mi is ott vagyunk a konvojban. Igaz hogy a vókitókit sem halljuk, úgy dübörög traktormotor a pléhdobozban, de azért köszönjük a lehetőséget ezúton is!

Nem vacakoltunk, már egyből kiskonvoj, Gerzson nyomába szegődtünk, ha már egyszer szomszéd (és most is éppen fegyvert nyom a halántékomhoz, hogy gépeljek, gépeljek...). Mondom is a Jobbegynek: "Ej, de virgonc ezzel az új mocival, no!", mire Ő: "Há' nyomjad, ne maradj le, iparkodj!" Hát így...

Aztán a többiek szépen sorban, nő a konvoj, aztán összesített gyülekező, és megállapítjuk: "Jó, hát az idő az aztán olyan lesz, amilyen."

Aztán elindulás, irány az emkettő. Aki nem ismeri: autópályának hangzik, papíron autóút, gyakorlatilag 90-es táblák. Sima főút volt, de odafenn kitalálták egyszer, hogy "legyen több gyorsforgalmi utunk!" és lett. 1 nap alatt kikerültek az autóút táblák, és egyben a 90-es korlátozás is. Hogy izgalom is legyen, egy kis rendőri zargatás azért volt, de nem kellett bántani őket...

Kitűnő szervezettség jellemezte a túrát, hisz az úton is volt becsatlakozó, még csak lassítani sem kellett. Precizitás. Első megálló, Nógrádi vár. A felhajtón lebukunk az ál-syncroval. Aztán séta fel, móka kacagás, a várfal megsüllyed Döme alatt, el is osonunk inkább, mielőtt észreveszik a műemlékvédők.

Be a járművekbe, át a hegyen, Kemencébe. Az ál-syncro itt nem mert csatlakozni azokhoz, akik mindezt komolyan veszik. Mármint az infantilizmust... Vagyis, hogy ha ott egy vízátfolyás, akkor pancsolni KELL! Nem egyszer, oda-vissza, többször, lassan és gyorsan is. Ez is egy módja az alvázmosásnak...

Aztán leparkoltunk, hogy megnézzük a még nem üzemelő kisvasutat, majd komoly sétát tegyünk felfelé egy brutalitásos hegyre, egészen a Rigó utcáig, hamár... Megcsodáltuk a kádár-kori, és a poszt-szocialista-pszepudo-rusztikus nyaralóépítészet csodáit, és megállapítottuk, hogy ugyan nincs meleg, de hideg az van. Inkább vissza is sétáltunk a kocsikhoz, ahol még hidegebb volt, nem csoda, mert messzebb kerültünk a naptól.

Beülés, indítás, és jött az újabb móka: Kemence és Letkés között a kanyarok nem horizontálisak, hanem vertikálisak. Ez busszal nagyon vicces, most is kijött az igazság: egy hepét minden esetben egy hupa követ.

Az utolsó megálló Zebegény: itt már elkezdtek lemorzsolódní a langyik, vagyis mi... el kellett ugranunk a közeli Nagymarosra, így csak módjával köszöntünk el, mivel sokan már megint elkezdtek felmászni a hegyre. Hogy van ez? Annyira mennek ezek a buszok, hogyha kiszállnak belőle, akkor is menni kell? Visz a lendület fel a hegyre minduntalan? Jó lesz edzésbe kerülni...

No mindegy, mi jobbra el, aztán 1 óra múlva vissza az útra, ahol a konvoj hült nyomába eredtünk. Rendőrbácsi itt is volt, megkérdezte, hogy lemaradtunk-e. Tetszett neki a móka, azt hiszem.

Aztán már magányosan irány hazafelé, pontosabban Döméhez, hadd ébredjenek fel több helyen is a nyugdíjasok, és a kisbabák. Ezúton jelzem ismét, hogy a tea pont jól esett, köszönet!

Kirándulás a Hór völgyében - 2013. április 20.

Találkozó 8 órára volt meghirdetve a csömöri Auchan parkolóban, ahol Morgóék, mint túravezetők, Garuék, Döméék és Gerzsonék várták az indulást. Bohóclsti is kijött egy rövid beszélgetésre, majd új szerzeményével, egy piros bogárkával intett búcsút a szedelődzködő társulatnak.

Útközben Aszódon hatalmas villogással köszönt ránk Fogatlan kartárs, akiről egészen a végéig azt hittük, velünk lesz.

Hatvanban felszedtük Szilcsit, aki pont akkor állt ki a kútra telefonálni, mikor a kis csapat elporzott mellette. Rövid, de gyors autós üldözés után a vezetést átvette, majd megejtettük a találkozót, és immár Döme buszában hölgykoszorúban csücsülve élvezte a társaságot. Innen közepesen eseménytelen út során érkeztünk meg Cserépfaluba, majd a kőfejtő előtt megálltunk egy kissé omladékos helyen. Garu hősiecs önfeláldozással betette a gyönyörű syncrót a kőomlás útjába, ezzel fedezve buszainkat. Kissé furcsán néztünk rá, majd vállrándítással elintéztük a dolgot.

Innen vezetett utunk a kőfejtőhöz, amely védett talajtani szelvény, láthattuk a különböző kőzetrétegek találkozását. Továbbmentünk a Suba-lyukhoz, ahova felmásзва tiporhattunk elődeink csontjain, miután kifújtuk magunkat. Visszaereszkedve folytattuk utunkat tovább az időközben előbukkanó Hór-patak zúgókkal és gólyahírral tarkított csodaszép völgyében. Végül a tájházig mentünk el, majd visszasétáltunk a buszokhoz. Némi hepehupás útszakasz után keresztülvágtunk a falun, egészen egy tisztásig a Kaptár-kő alatt, és mivel mindenki megéhezett, kipakoltuk a kellékeket, amiből hatalmas terület-terület asztalkám kerekedett. Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere. Talán még az iráni sah is megirigyelte volna, ha látja. Falatozás és kis pihenés után nekivágtunk a Kaptár-kövek felé vezető rövid, de meredek útnak. Gerzson nem bírta a vérével, és eléggé meredek módon felmászott a legmagasabb kő tetejére. Miközben fenn csücsült az éles kúp tetején, a lányok ijedeztek, Döme pedig elkövette a nap beszólását, mikor kijelentette, hogy mégis hisz a kapuzárasi pánikban. Kis pihenő után visszasétáltunk a rétre, és rövid beszélgetés, labdázás és még pár falat után csomagoltunk.

Miután rendet csaptunk, irány vissza a faluba, majd gyalogszerrel folytattuk utunkat a cserépfalvi kilátóhoz. Itt fényképezkedtünk egy sort, majd szinte már giccsesen gyönyörű hófehéren virágzó kökénybokrok között vonultunk át a kis Amerikának is nevezett barlanglakásokhoz. Sajnos a legtöbb beomlott az utóbbi években.

Megtudtuk, hogy itt még 1975-ben is éltek emberek, cseppet sem irigylésre méltó körülmények között. Ekkorra már kezdett elszaladni az idő, így hazaindultunk. Egy jó fagyizás maradt a napból Gyöngyösön, meg persze a megbízhatóan jelenlévő Hatvani Kék Busz megcsodálása a lakótelep parkolójában. Összegezve, jó hangulatú kirándulás volt, aki akarta, kihagyhatta a meredek programokat, aki akart, kellemesen elfáradt, miközben gyönyörű időben és túrában volt részünk.

Találkozás péntek reggel 10 órakor az Outlet centernél: Jóci, Zotya, Kuszto családotul, irány Ács! Délre le is értünk. Sanyi és a két fia már lent, a régi fenti helyünk megszerezve.

Regisztráltunk, aláírtunk, fizettünk, ettünk,, dumáltunk...

Közben a Range Rover fesztiválra épített ügyességi pályát tesztelte két osztrák, igencsak jó gép. Több se kellett nekünk beültünk Zoli kocsijába és már próbáltuk is. A pálya feléig jutottunk, mert nagyon saras volt és durván csúszott. Miközben az egyik osztrák srác kicsörlőzött minket, kiderült ők 0,8-1,2 bár nyomást hagynak a kerékben, hiába, a rutin sokat számít, Zolinak meg kb 3X annyi volt. Megköszöntük pár sörrel a csörlőzést és a keréknyomás állítót, ezzel meg is alapoztuk a jó hangulatot a csapatok közt, kissé áthidalva a nyelvi nehézségeket.

Jóci is leengedte a kerekeit. Vesztére, az alufelnin elforgott a gumi és telement sárral, ettől folyamatosan leengedett. Később megoldottuk ezt is, jól nézet ki a kocsija a 4 kocsiról levett, 4 különböző pótkerékkel.

Lassan megjött Meri Laci is a dokával. Kis pakolászás után beindult újra a csapat, a patak partja nagyon vizes, sáros volt, gyalog is komoly nehézséget okozott még egyhelyben megállni is,. A sárfürdő végén jött egy kisebb emelkedő, ezt igen hosszadalmas munkával sikerült csak leküzdeni a csapatnak.

Közben megjött Rigesz és a környéken lakó tanítványaim is egy szamurájjal , (nagyon jól terepezik a kis könnyű kocsit) Mielőtt beesteledett volna Rigeszt elkapta a hév és egyre nehezebb részeket teszteltük a nagy vasakat. Persze mondanom sem kell a legrosszabb részen akadt el, majd fulladt le magától állás közben a gépe. Egy jó meredek kanyarívben felfelé, szinte a fákra dőlve. Próbáltuk lehúzni, lerántani de egyik gépünk sem bírta. Végül szóltuk Karelnak a hely tulajának, (aki már nem teljesen volt szomjas);hozta is a brutális erős mentő Toyotát, persze az sem bírta vele, pedig nem kímélte csak úgy repült a homok és mindenki fedezékbe húzódva várta mikor szakad el a vonókötel. A vége csak a markoló lett, de persze az is megsínylette a kalandot, leszakadt lánctalppal kellett a kisebb tóból nehezen kiállva otthagynunk reggelig. Én vártam a vacsoráig, hogy kissé csökkenjen a napközbeni sörök hatása majd elmentem Komáromba aludni, a többiek maradtak. Reggel 6 kor keltem kávéfőzés, majd irány gumist keresni Józsi felnijehez. 7 kor a harmadik helyen, kaptam végre egy tuti tippet, 7:20 kor már ott is voltam, egy gond volt csak 8 kor nyitottak...

Akkor viszont hárman, elég gyorsan szétkapták, letisztították, kicentírozták; 8:30 ra már az ébredező táborban is voltam. Közben csatlakozott a csapathoz Roty a fiával és DTamás a haverjával. Mikor végre mindenki összeszedte magát, Zoli nem nyugodott,és megcsinálta a Range Rover pályát könnyedén. Mentünk pár kört majd a Tó felőli meredek partoldalt kezdték tesztelgetni ahol reggelink közben pár osztrák srác is megfordult. Miután ezt is sikeresen teljesítették páran, nem maradt más nagy kihívás mint a Tó melletti jókora vizes árok...Rigesz itt elvérzett...de miután egy osztrák Suzuki átment rajta; kis csapatunk újra felbátorodott, most Zoli próbálta de neki sem jött össze...

Miközben száradtak a gépek és vártuk Lalát az alkatrészekkel, mentünk pár kört az én Caravellémmel, kisebb kalandok árán én is levittem a gépem a tóhoz a közben megérkező Laláékkal. Alig telt el pár perc hívtak a tanítványaim, ők is bajban vannak a Suzukival, elszabadult az akkumulátor és leégett pár vezeték + talán a kapkodástól de a kuplung bovden is elszakadt...

Mentem menteni őket, közben a többiek szerelgettek...Kerestünk egy szerelőt a Suzukinak majd bevontattam az alap táborba, ezek után mentünk pár kört majd beszélgetésbe elegyedtünk Tomassal a Prágai T3 klub egyik fő emberével. A pályán végezve meghívtuk kis táborunkba. Megmutogatta az általuk gyártott Syncros; dolgokat, amiket árulnak is, mi is megmutogattuk a gépeinket.

Laci dokájának egyik érdekessége, hogy a gépkönyve szerint eredetileg kis tréler volt. Erről van pár fotó is, ezen Tomas nagyon meglepődött és megörült neki, mert neki is volt egy ilyen autója és eddig Ő csak 2 db ilyen autóról tudott. Neki is voltak fotói így újabb érdekességeket láthattunk. Beszélgetés közben nekiálltunk inni, enni, szerelni.Üdvözlöttük Pálinkás Rigót,aki szokás szerint a mézes-fahéjas-almás-pálinkájával nagy sikert aratott,Zolinak különösen ízlett a párlat:) Ezalatt pont mellettünk az úton, elkezdtek gyülekezni a Syncrok a versenyre. 5 pár kapun kellett áthaladni, tetszőleges irányból és sorrendben. Hozzáérés 10 mp, kidöntés 100 mp, kihagyás 300 mp büntetés. Arajt és a cél egyazon kapu volt, de különböző irányból kell átmenni rajta, ezt jó lett volna ha pontosan tudjuk mert a mi 2. futamunk pont ezen ment el.

A verseny nagyon jó látványos, izgalmas volt, a nézők is nagyon élvezték, volt aki lassan, volt aki padló gázzal ment, volt aki hólánccal és volt aki első kerék hajtás nélkül. Talán mondanom sem kell Fordka Sanya és Zoli padló gázon...:-) Mivel mi kb a 10. indulók lehettünk és már jó sokszor jártunk arra a terepen, volt időm kigondolni a legjobb taktikát. Legrövidebb körök, a legmeredekebbeken lefelé és a kevésbé meredeken felfelé egy kissé eldugottabb részen. Kp fele annyi idő alatt mint a többiek megcsináltuk a 3. kapuig a pályát (1:20), de ott sajnos keményen falba ütköztünk. Kb a kocsi elejének fel eltűnt a földben. Szerencsére bekötöttük magunkat így semmi komoly bajunk nem lett, tehát ez még egyáltalán nem lett volna baj, de lefulladt a gép és nem is indult el súlyos percekgig, így csak 5:50 re értünk be, ezzel sem utolsóként.

Szilcsi és Bohóc Isti is megjött, pont a verseny közben, próbáltam nekik is itinereket adni. Erősen agitáltam Zolit menjünk még egy kört, de mivel nem voltunk biztosak a szabályokban és utánunk már csak 2 induló volt + Szilcsi mézes pálinkája is előkerült a nagy ijedtségre, sajnos ez kimaradt. Ezalatt már indult is a nép a homokbánya másik végébe a 2 dik pályához. Itt is 5 kapun kellett átmenni. Sajnos az indulási sorrend itt megfordult és mire megnéztük a pályát 3. ként már jöttünk is. Zoli nem kímélte a gépet elég jó tervünk is volt, de sajnos a technika ördöge megint lefullasztotta a Syncrót felfelé, ettől függetlenül egész jó időt futottunk, de utólag megtudtuk rossz irányból mentünk át a célvonalon.

Viszont lehet pont a mi hibánk adta az ötletet Sanyiéknak, ők az ominózus kaput úgy vették, hogy a felfelé áthaladás után fordított Y ban kikerülték és már jöttek is visszafelé egy jó meredek dombot megspórolva. Sanya nagyon nem kímélte a gépet, a célban már iszonyúan füstölt, mint később kiderült remélhetőleg csak a turbó egyik csöve köpte ki az olajat.

A verseny után mindenki elvonult pihenni, enni, inni....Hozzánk közben beugrott Áki is a kisfiával...persze őket is vittük pár kört.

Kajafőzés, szerelgetés, dumálás közben halljuk a nagy ovációkat (díjkiosztó) de mindenki lusta volt megmozdulni, meg már igencsak éhesek voltunk. Pont brutálisan megkajáltunk, amikor feljött a versenyt rendező magyar srác, hogy lent várnak minket és kész a belépőért járó kaja is...na ezt jól el felejtettük.

Mivel már sötétedni kezdett Fordka és én is hazafelé vettük az irányt. A többiek pedig reggelig maradtak.

Ismét egy kockás hétvége. Ezúttal Baján. Jobban mondva Bajától délre egy kis ártéri falu gátjának külső oldalán. A hely még a történelem előttről itt maradt hatalmas nyárfáktól árnyas, köztük kis tisztás, a gyepen túl a folyó... Szinte idilli – ha nem lenne tele étellel. Mármint a levegőben. Mármint zümmögéssel. De sebjaj, itt a napok óta beígért eső. A szúnyogoknak esélyük sem volt. És ha lett is volna, a kötelező esti tűz füstje megadta nekik a végső csapást – na meg nekünk is...

Odafelé menet gyönyörű szivárványok alatt kocsikáztunk és a nap már igencsak ásítózott mire megérkeztünk. A kemény mag Kaposvárról már berendezkedett, így volt hova bújni az eső elől. A kockás fogadtatás elől azonban nem volt menekvés; pálesz, pogi. Végül nagy nehezen a saját előtetőink is feszültek, az elektronok éltették a hűtőket, nem volt más hátra, mint elkezdni a lazulást. Az eső is felhagyott, mire elcsendesedett a tábor és már csak a tábortűz parazsa küzdött az elalvással, az üres sörösdobozok pedig dolguk végeztével ásítottak bele az éjszakába.

Reggel azonban a vizesblokkhoz botorkálás közben megnyugvással konstatáltam a lyukon kinézve, amit szemnek lenne szokás nevezni, hogy a kint maradt üvegek harmattól csillognak, és a nap is bepróbálkozik. Tehát jó idő lesz. És lett is. Lassan mindenki előmászott a kockák menedékéből, visszatért az élet az este megfáradt tagokba, a sok röhögéstől görcsbe rándult arcizmok is felengedtek. Jöhet egy új nap! De más is jött: a beígért bogrács, fűszerek, hal-torzók, „a” gyufatészta, melyeknek egy dolguk akadt csupán, jelesül, hogy a híresen hírhedt bajai halászlévé érjenek össze. Amint arról a mértékadó napilap, a Bors sem tett említést, a terv sikerült! Miután valakik az erdei kirándulós tisztásokról ismeret asztal-pad kompozíciókat is a placra intézték, jöhettek a tányérok, a kenyér és az élmény. Mert az volt; rájöttem, még életemben nem ettem bajai halászlét. Ráadásul ennyire finomat. A bogrács csordultig, hal rogyásig, tészta is akadt, így két púpozott tányér után sikerült lassítanom. Fojtásul a nehéz melóban megfáradt kulinárisan élvezkedőnek kijáró gyöngyöző fröccs. Hátradőlve a kempingszékben, lábamat a padra pihentetve felnéztem az égre és rájöttem; szar az élet, és még isteni szerencse, hogy válság van, mert különben alig bírnánk ki... Még az előkészületek közepette benézett BajaGabi és Doki, de ők kihagyták a fénypontot és nem tartottak velünk az ebédnél, nem úgy, mint Pisti (alias Kutyafasza) a magastető csinkróval.

Adrien, felfedezővágtyól vezérelve úgy döntött, munkára fogja a halászlé kalóriaállományát, bringára pattant, hogy elmerüljön az ártér élővilágában. A sokféle madár mellett különös kompozícióra lett figyelmes: egy mellékágban 2 méterenként fa csolnakokban valamiféle halfogó készséget tartó mozdulatlan alakok impresszionista összképe képviselte a civilizációt. Miközben az árteret távcsővel kémlelte, mellette szinte karnyújtásnyira pihent meg a gát tetején egy őzbak, ami egy pillantással később pár lendületes ugrással tűnt el az erdő sűrűjében.

A délután az ejtőzése volt, miközben az emléktáblát megolvastva megtudtuk a folyam szélén álló faldarabok történetét, melyek még a Rómaiak által rakattak határőrizeti céllal. Feltételezések szerint II. Lajos királyunk is itt halt Szapolyai János hathatós közbenjárásával. Szóval simogatott bennünket a dicső múlt és a történelem szellője, miközben egy sellőfiú bukkant fel a plázson: Döme indult meghódítani a habokat. Sikerült is, másnapra a romok már száraz lábbal nem voltak elérhetők. Jött az ár...

A buli egyébként nemzetközivé emelkedett Gustav jóvoltából, aki Bajorország helyett választotta maga és sokat látott dobozos kockája idősebb napjai helyszínéül az Alföldet. Társa, Hugo, a dakszli-keverék, aki mohóságában az esti nyugalomban közel fél liter fűszeres étolajat habzsolt be oly elszántsággal, hogy Mariann a farkánál fogva sem tudta elvonszolni onnan. Gustav reggel örült, hogy a kocka gumiszőnyege a lehető legegyszerűbb módon is takarítható...

A vasárnap reggel is napfényel ébresztett, ami nem tett jót a csomagolós projectek megindításának. Végül mégis menni kellett és teljesen spontán aki indult, egyszerre indult. Baja főterén még megálltunk egy pillanatra hogy ámuljunk egyet a város bájain, közben megcsodáljuk Gyuri hivatali ablakát, mire Tamásék egy ismerősük által röpke városnézést kerekítettek a dologból. A delet már rég elharangozták, mikor a szekerek motorjai ismét felzengtek és ki-ki hazafelé indult. Döméékkel még tettünk egy kis kitérőt, és úgy alakult, hogy Soltvadkerten utunkba esett a Szent Korona cukrászda. Hogy is mondjam... Megfejeztük a hétvégét egy-egy süti-kompozícióval és fagyi-költeménnyel. Majdnem este volt, mire a várakozásokkal ellentétben minden zivatart elkerülve hazaértünk.

Summa-summárum, egy pompás és pihentető hétvégét töltöttünk, jó társaságban (Zasziék, Rotyék, Krisztiánék, Tamásék, Döméék, Gustav és Hugo és persze Georges77Gyuri és Zoli, kis időre Kutyafasza, BajaGabi és Doki), pazar és szigorúan BAJAI halászlével, gyönyörű környezetben Sárosi Gyuri (Georges77) szervezésének köszönhetően.

Köszönjük a lehetőséget és a jóltartást! Reméljük jövőre ismét lesz ok útra kelni Baja felé!

Pilismarót - 2013 június 28-30.

Az idei árvíz egy kicsit erőteljesebbnek bizonyult mint az előző években... volt már olyan, hogy Pilismaróton a placcot megközelítő víz miatt néhány méterrel arrébb kényszerültünk, de olyan, hogy a hónapokkal előre tervezett időpontot meghíúsítsa.... hát ilyen még nem volt...

Az első nyári, szokásos Pilismaróti találkozó egy héttel későbbi időpontra került meghírdetésre... Ehhez mérten, különféle okok miatt, a létszám a néhány éve már megszokotthoz képest jóval kevesebb volt (egy kicsit a kezdeteket idézte..) Aki járt már a pilismaróti dunaparton a T3-csapattal, annak nem kell ecsetelni, azt az érzést amikor megérkezik és egy olyan nyugalom fogadja amelyre nagyon régóta vágyott... (legalábbis én így vagyok vele)

Most sem volt ez másképp... Péntek este indultam el, ahogy a napi elfoglaltságom engedte. Most is, ahogy legtöbbször, Esztergom felől közelítettem meg Pilismarótot. Már az út egy élmény... mondjuk sokkal jobban szeretem, ha konvojban kigyózunk a cél felé, de ez most nem adatott meg...

Este fél nyolc körül megérkezve hideg frissítővel vártak a már régebben ott tartózkodó klubtársak... jaaa... és meg is tolták a kocsimat... a terep a vártnál jobb volt, a felszíne már megszáradt, de az alatta levő réteg még csúszkálós volt... (majdnem mindenkit tolni kellett az utolsó métereken), egyedül a szúnyogok mennyisége bizonyult többnek az előző évekhez képest. Azonban ezt is kezelte a kemping üzemeltetője, esténként szúnyogirtóval permetezte a területet. A Party-menedék új személyzettel kitett magáért... mindkét este élőzene csinálta a hangulatot... nem mintha rossz kedvünk lett volna... :) Reggelente, egy rövid ideig azért nem voltunk vidámak... főleg aki fejfájással küszködött az előző este következményeként... Napközben a pihenéssel, szomjoltással, sütés-főzéssel, haverkodással telt... ahogy az máskor is...

A csökkentett létszám nem csökkentette az élményt ,amit a Dunakanyar látványa nyújt... Akik ott voltak jól érezték magukat...

Remélem augusztusban megismételjük az összejövetelt !

Velencei tavi tekergés - 2013 október 19.

A didergős reggeli találkozón lassan összegyűlt a csapat, utolsóként egy súlypontjában kissé bizonytalan vajszerű magaslat érkezett, melynek kétségtelen előnye volt a későbbiekben hogy a leszakadó konvojtársaknak stabil iránymutatóként szolgált a változatos domborzatú útvonalon. A lovasberényi benzinkutast megörvendeztettük egy rajtaütésszerű látogatással ezután felsorakoztunk a helyi kastély elszomorítóan viselt állapotú maradványa előtt. Szinte egyhangú szavazással eldöntve rövidesen továbbhaladtunk a varázslatos őszi színekben pompázó, döbbenetesen szép szakaszokkal tarkított úton. Itt az egész nap talán egyetlen negatívumaként az út egyenetlenségei okán erősen kapaszkodó zsigereink igényeltek némi figyelmet, de a bennmaradásért folytatott küzdelem-nálunk-végül sikeresnek bizonyult. Útközben az idő is, - a cb nek hála - a hangulat is egyre derűsebbé vált. Időben érkezünk a Nádasdladányi kastélyhoz ahhoz hogy a délben induló tárlatvezetés nem mindennapi élményével gazdagodhassunk(?). Idegenvezetőnk egy nyugdíjas gyógypedagógus szelíd mesemondó képességét vegyítette Jim Carrey-t megszégyenítő arcjátékával, ezzel egyeseket inspirálva, egyeseket távolságtartásra buzdítva a látogatás alatt. El kell azért ismerni sok érdekes dolgot hallhattunk a különlegesen (fájdalmasan?) egyedi "mesemondó leány"-tól. A kastély és parkjának kivételes szépsége egyedülálló, feledtette a előadás miatti sokkhatást, érthetetlen hogy ennyire nem él a köztudatban, nem közismert, pedig abszolút érdemes rá.

Újabb konvojosítás után a Velencei-tó partján lazítottunk, fogyasztottuk el a közösbe kupacolt elemózsiát. Az angolpark olyan különleges hatást gyakorolt Dömére hogy csillogó szemmel krikettpályát rögtönzött a szabad strand gödrös gyepén ezek után úri sportban küzdöttek meg néhányan egymással, néhol nem feltétlen főúri stílusban noszogatva egymást. Gerzson minden bizonnyal nehezebb fegyverekhez szokott kezében idegen volt a karcsú krikettütő, talán emiatt egy angol lord távolságtartásával - bár határozottan magyaros megjegyzésekkel - szemlélte a távolodó sporttársakat.

Azután kölcsönös búcsúzkodás után, mivel Garut vonzotta Baracska légköre mint Bilbót a gyűrű, a régi 7-es úton indultunk haza. A helyiség határában magát már-már helyi bennfentesnek érző rádiós idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy a lőszergyár IGENIS KATONAI célú létesítmény.

Útközben a renegát WBX elunva a sorvégi szerepet kimutatta foga fehérjét, természetét meghazudtoló módon győzte le az emelkedőt és a légellenállást, lealázva a fontolva haladó dízeleket.

(A művelet a MOL támogatásával jött létre)

Egyre apadó konvojban tartottunk hazafelé, érdekes, kellemes, vidám nap után.

Köszönet érte.